

таких відносинах іноземного елемента), диспозиція, яка в свою чергу складається з об'єму та прив'язки, та санкція (яка, рівно як і гіпотеза, ніколи не закріплюється у тексті колізійної норми та виражається у можливості скасування судового (юрисдикційного) рішення, прийнятого з порушенням чи неправильним застосуванням колізійної норми¹).

Таким чином, цілком логічним та теоретично обґрунтованим є висновок про те, що колізійна норма — є нормою процесуального права.

Це твердження, на наш погляд, підтверджується хоча і опосередковано законодавцем України, який, приймаючи Закон України “Про міжнародне приватне право” ще за часів дії Цивільного процесуального кодексу 1963 року пунктом 2 Прикінцевих положень цього Закону, вніс зміни у частину 1 статті 1 вищезазначеного Кодексу, доповнивши її словами та Законом України “Про міжнародне приватне право”.

Дійшовши висновку про те, що колізійна норма є нормою процесуального права, не можливо не звернути увагу на прогалину, яка існує на сьогоднішній день у Господарському процесуальному законодавстві України. Виявляється, що прийняття Вищим Господарським Судом постанови чи ухвали з порушенням чи неправильним застосуванням колізійних норм, не є підставою для скасування такої постанови чи ухвали Верховним Судом України.

Хоча, з іншого боку, можливо стверджувати, що це не є прогалиною, оскільки у разі порушення чи неправильного застосування колізійних норм (тобто вирішення спору на підставі іншого права, аніж того, до якого відсилає Колізійна норма) — Вищий Господарський Суд порушить чи неправильно застосує і норми матеріального права, застосувавши ті норми, які не підлягали застосуванню в даному випадку, а це вже є підставою для скасування Верховним Судом України такої постанови чи ухвали Вищого Господарського Суду.

Разом з цим застосування до тих чи інших правовідносин права іншого, аніж право, що визначається згідно з колізійною нормою, неможливе без попереднього порушення судом цієї колізійної норми. За таких умов, на думку автора, теперішня редакція статті 111 Господарського процесуального кодексу України, згідно якої: “Підставами для скасування постанов чи ухвал Вищого Господарського Суду України є їх невідповідність Конституції України, міжнародним договорам, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, чи інше неправильне застосування норм матеріального права є певною мірою неповною, не відображає сучасних тенденцій розвитку міжнародного приватного права і посилення значення колізійних норм завдяки дедалі активнішому розвитку зовнішньоекономічних зв'язків між українськими та іноземними суб'єктами господарювання. А тому в цю статтю слід внести зміни, доповнивши її словами: “...а також порушення чи неправильне застосування колізійних норм”.

Література

1. Відомості Верховної Ради України. — 2005. — № 32. — Ст. 422.
2. Алексеев С. С. *Общая теория права*. Т. II — М.: Юрид. лит., 1982. — 360 с.
3. Скакун О. Ф. *Теория государства и права: Учебник*. — Харьков: Консум; Ун-т внутр. дел, 2000. — 704 с.
4. *Бюлетень законодавства і юридичної практики України*. — 2003. — № 4: *Господарський кодекс України. Господарський процесуальний кодекс України: Офіційні тексти*. — 304 с.

¹Разом з тим, як і для більшості норм процесуального права, наслідок, що передбачений вищезазначеною санкцією колізійної норми, настає лише за умови дотримання певного процесуального порядку, а саме — подання апеляційної (чи касаційної) скарги на рішення суду, прийнятого з порушенням чи неправильним застосуванням такої норми, прийняття вищим судовим органом даної скарги до провадження тощо.

